

[Ամենից լավ տունը](#)

[Աշուն](#)

[Առաջին ձյունը](#)

[Բզեզի դպրոցը](#)

[Գրիչ](#)

[Էս էն է](#)

[Թռչունի մտածումները](#)

[Իրիկուն](#)

[Ծաղիկներ](#)

[Ծիտիկի օրոքը](#)

[Մարտ](#)

[Մի բաց նամակ ամենքին](#)

[Շունը](#)

[Տերևաթափ](#)

[Փիսիկի գանգատը](#)

[Աղվեսը](#)

[Ամպն ու սարը](#)

[Լուսաբացին](#)

[Փխտն](#)

[Ուրազ ու սղոց](#)

[Կանաչ ախալեր](#)

[Ծուլ աղջիկը](#)

[Կռունկներ](#)

[Արագիլ](#)

[Ծիտը](#)

[Փոքրիկ երկրագործ](#)

[Քամին](#)

[Արտուտիկ](#)

[Գետակը](#)

ԱՄԵՆԻՑ ԼԱՎ ՏՈՒՆԸ

Էնտեղ, ուր հովը խաղում է ազատ
Ու ջուրն աղմբկում, անվերջ փրփրում,

Էնտեղ իր բարի, իր սիրող մոր հետ
Մի շատ անհանգիստ տղա էր ապրում,

Մի գորշ խրրճիթում,
Մի հին խրրճիթում,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին:

Մի օր էլ եկավ անհանգիստ տղան,

Կանգնեց իր բարի, իր սիրող մոր դեմ.
«Մայրիկ, էստեղից պետք է հեռանամ.
Միակ ձանձրալի տեղը, որ գիտեմ,
Էս գորշ խրրճիթն է,
Էս հին խրրճիթն է,

Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին:

Թո՛ղ զրնամ շրջեմ աշխարհից աշխարհ,
Ճամփորդեմ լավ-լավ տրներ տեսնելու,
Ամենից լավը ընտրեմ մեզ համար,

Գամ քեզ էլ առնեմ ու փախչենք հեռու
Էս գորշ խրրճիթից,
Էս հին խրրճիթից,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին»:

Ու գնաց, երկար թափառեց տղան,
Մեծ ու հոյակապ շատ տրներ տեսավ,
Բայց միշտ, ամեն տեղ պակաս էր մի բան...

Ու հառաչելով ետ վերադարձավ
Էն գորշ խրրճիթը,

Էն հին խրրճիթը,
Գետի եզերքին,
Ծառերի տակին:

«Գըտա՞ր, գավա՛կըս», - հարցրեց մայրը՝
Ուրախ, նայելով իր տղղի վրա:

«Ման եկա, մայրի՛կ, աշխարհից աշխարհ,
Ամենից սիրուն, լավ տունը, որ կա,

Էս գորշ խրրճիթն է,
Էս հին խրրճիթն է,
Գետի եզերքին,

Ծառերի տակին»:

ԱՇՈՒՆ

Դեղնած դաշտերին
Իջել է աշուն,
Անտառը կրկին
Ներկել է նախշուն:

Պաղ-պաղ մեզի հետ
Փշում է քամին,
Քշում է տանում
Տերևը դեղին:
Տըխուր հանդերից

Մարդ ու անասուն
Քաշվում են կամաց
Իրենց տունն ու բուն:

1908

ԱՌԱՋԻՆ ՁՅՈՒՆԸ

— Վա՛յ, մայրի՛կ ջան, տե՛ս,
Բակն ու դուռը լի
Ինչքա՛ն սպիտակ
Թիթեռ է գալի...

Էսքան շատ թիթեռ
Չեմ տեսել ես դեռ:
— Չե՛, իմ անուշիկ,
Թիթեռներ չեն էտ.
Թիթեռներն անցան

Ծաղիկների հետ:
Էտ ձյունն է գալի,

Փաթիլն է ձյունի,
Որ կարծես սպիտակ
Թիթեռնիկ լինի:

1907

ԲԶԵՁԻ ԴՊՐՈՑԸ

Վարպետ Բըզեզն ամռան մի օր
Դըպրոց բացեց մեծ ծառի տակ
Ու հավաքեց թիթեռ, ճանճ, բոռ,
Մըժեղ, մըրջյուն, մըլակ, մոծակ...

— Գիտե՞ք,- ասավ,- իմ փոքրիկներ,
Պիտի սովրեք, սովրեք անվերջ,
Որ իմանաք ինչ է ձեզ պետք,
Ինչ կա ձեր շուրջն ու կյանքի մեջ:

Պիտի սովրեք, սովրեք էնքան,

Մինչև դառնաք ինձ պես վարպետ:
Դե, նըստեցեք հիմի հանդարտ,
Ինչ որ կասեմ, կըրկնեք ինձ հետ:

Ա. Անթառամ, Բ. Բարձմենակ.
Գ. Գաղտիկուռ, Դ. Դըդում...

Է՛յ, դու մորե՛խ, դեսն ականջ դիր,
Ի՞նչ ես էդտեղ կըտըրտում:

Ե. Երիցուկ, Զ. Զանազան,
Է. Էշխըրտուկ, Ը. Ընկուզ...
Մի՛ աղմըկեք, հանաք հո չի՞.

Թիթե՛ռ, հանգի՛ստ, մոծա՛կ, սո՛ւս:

Մի՛ խառնըվեք, չեմ սիրում ես
Էդպես աղմուկ, աղաղակ:

Թ. Թըրթըրնջուկ, Ժ. Ժախ ու բոխ,
Ի. Իշառվույտ, Լ. Լեղակ:

Խ. Խընձորուկ, Ծ. Ծիրան,
Կ. Կըռոթուկ, Հ. Հաղարջ...
— Տե՛ս, վարժապե՛տ, էս մըլակին,
Ինձ ասում է՝ սարի արջ:

— Ա՛յ տղա, է՛յ, չեն հայհոյիլ:

Տըզզան, հիմար անասուն...
Ձ. Ձըմերուկ, Ղ. Ղանձլամեր,
Ճ. Ճարճատուկ, Ս. Մասուր:

Դու, է՛յ ծըղրիդ, ո՞նց ես նըստել.
Գըլուխդ— ետ, մեջքըդ— դուրս:

Յ. Յունապի, Ն. Նունուֆար,
Շ. Շագանակ, Ո. Ողկույզ:

— Վա՛յ, էս ինչե՛ր կան դասերում.
Ողկույզը ես շատ եմ սիրում...
— Իսկ ես կաղամբ կուտե՛մ, կուտե՛մ...

— Իսկ ես՝ ծիրան... — իսկ ես՝ կոտեմ...

Ձեզ չեն հարցնում՝ ի՛նչ կուտե՞ք դուք
Քընաթաթախ՝ առտեհան:
Չ. Չինարի, Պ. Պատատուկ
Ջ. Ջըրկոտեմ, Ռ. Ռեհան:

Ս. Սերկևիլ, Վ. Վարդենի,
Տ. Տերեփուկ, Յ. Յաքի...
Ո՛ւհ, մարդ քարից պիտի լինի,
Ձեր մեջ գըլուխ կըճաքի:

Փ. Փըրփըրրուկ, Բ. Քարասոխ,

Օ. Օֆ, պըրծանք վերջապէս...
Դե՛, գնացեք, վաղը կգաք՝
Անգիր արած ջըրի պէս:—

Ու հավաքած թիթեռ, ճանճ, բոռ,
Մըժեղ, մըրջյուն, մըլակ, մոծակ,

Վարպետ Բըզեզն՝ ամառն էսպէս
Դաս էր տալիս մի ծառի տակ:

1911

ԳՐԻՉ

Ի՞նչ կըլինի, ասա՛, գրի՛չ,
Ինձ էլ սիրես զոնե մի քիչ:
Ինչո՞ւ իմ մեծ քրոջ ձեռքին
Գրում ես միշտ վարժ ու կարգին.

Իսկ իմ ձեռքին խազմըզում ես
Սև ագռավի ճանկերի պէս:
Ես քեզ վատ բան ի՞նչ եմ արել:
Ե՛կ, ինդրում եմ՝ ինձ համար էլ
Գրի էնպէս արագ-արագ,

Էնպէս ուղիղ, սիրուն, բարակ:
Գրիչը լուռ լըսում, լըսում,
Ճըռճըռում է ու խազմըզում,
Բայց այս անգամ արդեն կարծես,
Փոքրիկ ծտի ճանկերի պէս:

1907

ԷՍ ԷՆ Է

1.

Էս էն տունն է, որ շինել է վարպետ Օհանը:

2.

Էս էն ցորենն է, որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

3.

Էս էն մուկն է, որ կերել է էն ցորենը,

որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

4.

Էս էն կատուն է, որ բռնել է էն մկանը,
որ կերել է էն ցորենը,
որ պահած է էն տանը,

որ շինել է վարպետ Օհանը:

5.

Էս էն շունն է, որ գրգել է էն կատվին,
որ բռնել է էն մկանը,
որ կերել է էն ցորենը,
որ պահած է էն տանը,

որ շինել է վարպետ Օհանը:

6.

Էս էն կովն է՝ կեռ պոզավոր,
որ հարու է տվել էն շանը,

որ գրգել է էն կատվին,
որ բռնել է էն մկանը,

որ կերել է էն ցորենը,
որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

7.

Էս էն աղջիկն է, որ կթել է էն կովը,
որ հարու է տվել էն շանը,

որ գրգել է էն կատվին,
որ բռնել է էն մկանը,
որ կերել է էն ցորենը,
որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

8.

Էս էն տղան է, որ ուզել է էն աղջկանը,
որ կթել է էն կովը,
որ հարու է տվել էն շանը,
որ գգել է էն կատվին,
որ բռնել է էն մկանը,

որ կերել է էն ցորենը,
որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

9.

Էս էն տերտերն է, որ պսակել է էն տղին,
որ ուզել է էն աղջկանը,

որ կթել է էն կովը,
որ հարու է տվել էն շանը,
որ գգել է էն կատվին,

որ բռնել է էն մկանը,
որ կերել է էն ցորենը,

որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

10.

Էս էն արևըն է, որ զարթեցրել է էն տերտերին,
որ պսակել է էն տղին,
որ ուզել է էն աղջկանը,

որ կթել է էն կովը,
որ հարու է տվել էն շանը,
որ գգել է էն կատվին,
որ բռնել է էն մկանը,
որ կերել է էն ցորենը,

որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

11.

Էս էլ էն վարպետ Օհանը,
որ մորթել է էն արևընին,
որ զարթեցրել է էն տերտերին,

որ պսակել է էն տղին,
որ ուզել է էն աղջկանը,
որ կթել է էն կովը,
որ հարու է տվել էն շանը,
որ գգել է էն կատվին,

որ բռնել է էն մկանը,
որ կերել է էն ցորենը,
որ պահած է էն տանը,
որ շինել է վարպետ Օհանը:

ԹՈՂՈՒՆԻ ՄՏԱԾՄՈՒՆՔԸ

Ես ապրում էի մի փոքրիկ տան մեջ
Առատ ու անփույթ,
Աշխարհքն ինձ համար կըլոր էր անվերջ,
Կեղևը կապույտ:

Նըրանից հետո աչքըս բաց արի
Մի փոքրիկ բընում,
Տեսա՝ աշխարհքը հարդից է շինած,
Ու մայրս է շինում:

Մի օր էլ, բընից գըլուխս հանած,

Նայում եմ դես-դեն,
Տեսնեմ՝ աշխարհքը տերևից շինած,
Մեր բունը վըրեն:

Հիմի թըռչում եմ հեռո՛ւ, շատ հեռո՛ւ,
Ամեն տեղ գընում,

Բայց թե աշխարհքը ինչի՞ց է շինած—
Էլ չեմ հասկանում:

1908

ԻՐԻԿՈՒՆ

Արևը շատ էր հոգնել, ման էր եկել ամբողջ օրը.

«Հերիք է, -ասավ,-
Գնամ պառկեմ ու քնեմ»:

Տերևը ուրախ սըվսըվում էր, որ կանգ առավ.

«Էս ի՞նչ է, -ասավ,-
Արևն էլ չի երևում.
Ես էլ պառկեմ ու քնեմ»:

Թռչնակը երգում էր ծառի վրա, հանկարծ լռեց.

«Էս ի՞նչ է, -ասավ,-

Ո՛չ տերն է սըվսըվում,

Ո՛չ արևն է երևում.

Ես էլ գնամ ու քնեմ»:

Նապաստակը ուստոստում էր թփերի տակ, որ ականջը սրեց.

«Էս ի՞նչ է, -ասավ,-

Ո՛չ թռչնակ է ծըլվըլում,

Ո՛չ տերն է սըվսըվում,

Ո՛չ արևն է երևում.

Ես էլ գնամ ու քնեմ»:

Որսկանը անտառում որս էր որոնում, կանգնեց.

«Էս ի՞նչ է, -ասավ,-

Ո՛չ նապաստակ է վագ տալի,

Ո՛չ թռչնակ է ծըլվըլում,

Ո՛չ տերն է սըվսըվում,

Ո՛չ արևն է երևում.

Ես էլ գնամ ու քնեմ»:

Լուսինը ծագեց, ցած նայեց, տեսավ.

«Ի՛նչ լավ է, -ասավ,-

Ո՛չ որսորդ է ման գալի,

Ո՛չ նապաստակ վագ տալի,

Ո՛չ թռչնակ է ծըլվըլում,

Ո՛չ տերն է սըվսըվում,

Ո՛չ արևն է երևում.

Մենակ ես եմ որ անքուն

Քեֆ եմ անում երկնքում»:

1907

ԾԱՂԻԿՆԵՐԸ

— Ո՞ւր գնացին ծաղիկները...

— Մո՛ւս. քնած են հողի տակ,

Տաք ծածկված ողջ ձմեռը

Չյուն-ծածկոցով սպիտակ:

Կգա գարնան արևն էլ ետ
Իր շողերով կենդանի,
Ձմռան սաստիկ ցրտերի հետ
Ձյուն-ծածկոցը կըտանի:

«Ելե՛ք, կասի, իմ մանուկնե՛ր»,

Ու հենց նրանք իմանան,
Դուրս կըհանեն գլխիկները,
Աչիկները կըբանան:

1908

ԾԻՏԻԿԻ ՕՐՈՐՔԸ

Կախված է ճյուղքից ճոճը ծիտիկի.
Փըչի՛, հովի՛կ, փըչի՛,
Ճոճն օրորվի, տանի, բերի
Նանի՛, ծիտի՛կ, նանի՛:

Ծիտիկը անուշ երազ է տեսնում.
Փըչի՛, հովի՛կ, փըչի՛,
Ճոճն օրորվի, տանի, բերի.
Նանի՛, ծիտի՛կ, նանի՛:

Բայց տես, ծիտիկը քրնից չըզարթնի.

Կամա՛ց փըչի, կամա՛ց,
Ճոճն էլ զգույշ տանի, բերի,
Նանի՛, ծիտի՛կ, նանի՛:

1907

ՄԱՐՏ

Ա՛խ, է՛ սպէս էլ գիժ ամիս.
Մարդու հանգիստ չի տալիս:
Էսօր ուրախ օր կանի,
Վաղը անձրև ու քամի.

Առավոտը պայծառ օդ,
Կեսօրը մութ ու ամպոտ:
Մին հագնում է սպիտակ,
Մին կանաչին է տալիս.
Մի օր ցուրտ է, մի օր տաք,

Մին խնդում է, մին լալիս...
Ա՛խ, է՛ սպէս էլ գիժ ամիս:

1908

ՄԻ ԲԱՅ ՆԱՄԱԿ ԱՄԵՆՔԻՆ

Դաշտ ու անտառ, գյուղի ճամփան
Ծածկըվել է մի թիզ ձյունով.
Էլ չի ճարվում ուտելու բան,
Ո՞վ է տեսել էս տեսակ սով.

Ոչ մի ցորեն, ոչ մի հատիկ...
Խնդրում ենք ձեզ, բարի՛ մարդիկ,
Աստծու սիրուն, մի կըտոր հաց,
Կոտորվեցինք, մեռանք սոված:

Շուտով կըզան օրեր գարնան,

Մենք ձեզ համար կերգենք զըվարթ,
Ու փոխարեն ձեր լավության
Ձեր պարտեզը, այգին ու արտ
Կըմաքրենք մենք թըրթուրներից,
Ճիճուներից ու որդերից.

Միայն հիմի մի կտոր հաց,
Կոտորվեցինք, մեռանք սոված:

Մի խումբ ծտերի կողմից՝
Ծիտիկ Ճնճղուկյան

1909

ՇՈՒՆԸ

Հա՛ֆ-հա՛ֆ, հա՛ֆ-հա՛ֆ,
Ահա այսպես
Հաչում եմ ես,
Հա՛ֆ-հա՛ֆ, հա՛ֆ-հա՛ֆ.

Ու տունն այսպես
Պահում եմ ես:
Թե գա մեզ մոտ
Մի հին ծանոթ,
Մոտն եմ վազում,

Պոչքս շարժում:
Բայց թե մի գող,
Չար կամեցող
Ուզի թաքուն
Մտնի մեր տուն,—

Հա՛ֆ-հա՛ֆ, հա՛ֆ-հա՛ֆ,
Ահա այսպես
Հաչում եմ ես.
Հա՛ֆ-հա՛ֆ, հա՛ֆ-հա՛ֆ,
Ու տունն այսպես

Պահում եմ ես:

1907

ՏԵՐԵՎԱԹԱՓ

Ա՛յ փոքրիկներ, ա՛յ սիրուններ,—
Ասավ քամին տերևներին,—

Աշուն եկավ, մոտ է ձմեռ,
Ի՞նչ եք դողում ծառի ծերին:

Ոսկի, դեղին, վառ ծիրանի
Գույներ հագեք խայտաբղետ
Ու ճյուղերից ձեր մայրենի
Եկե՛ք ինձ հետ, փախե՛ք ինձ հետ...
Եկե՛ք տանեմ հեշտ ու անթև,

Անհետ ճամփով, անհայտ տեղեր,
Չեք իմանա այսուհետև
Էլ ինչ է դող, ինչ է ձմեռ...

Տերևները հենց լսեցին,
Նախշուն, նախշուն գույներ հագան,

Մըվսըվալով տխուր երգեր՝
Քամու թևին թռան, փախան:

1909

ՓԻՄԻԿԻ ԳԱՆԳԱՏԸ

Փիսիկը նըստել
Մի մութ անկյունում,
Ունքերը կիտել
Ու լաց է լինում:

Մոտիկ է գալիս
Մի ուրիշ կատու.
— Ինչո՞ւ ես լալիս,
Ա՛յ փիսիկ ջան, դու...
— Հապա ի՞նչ անեմ,

Որ լաց չըլինեմ.—
Գանգատ է անում
Փիսուն տըխրադեմ:

Էն Համոն թաքուն
Մածունը կերավ,

Գրնաց տատի մոտ
Ինձ վրրա դրրավ:
Հիմի տատիկի
Ետևից ընկած,
Ինձ են ման գալի՝

Մի-մի փետ առած
Էն քոթոթ Սուրենն,
Անոն ու Մոսոն:
Ո՞ւր է, ասում են,
Ո՞ւր է գող Փիսոն,

Ա՛խ, թե մի գրտա՛նք,
Մածուն ցույց կըտա՛նք.
Էսպես բան սարքեց
Էն Համոն իմ դեմ.
Ի՞նչ անեմ հապա,

Որ լաց չըլինեմ...
Ու Փիսոն նըստել
Մի մութ անկյունում,
Ունքերը կիտել
Ու լաց է լինում:

1908

ԱՂՎԵՍԸ

Աղվեսն եկավ բարձր սարից,
Հարցմունք արավ լիքը թառից.
Մեծ խորոզ է հարկավոր ինձ.
Քաղցած աղվեսն, ազին՝ ծաղիկ:

Աղվեսն հագել քուրքը դեղին,
Պըտուտ կուգա շուրջը գեղին.
Ջուր կըտըրվեց տատիս լեղին.

Դեղին աղվեսն, ազին՝ ծաղիկ:

Աղվեսն ասավ պառավ տատին.

«Մըտիկ չեմ տա ձեռիդ փետին,
Կարոտել եմ թըմփլիկ ճուտին».
Անվախ աղվեսն, ազին՝ ծաղիկ:

Աղվեսն եկել, նստել դեզին,
Երկար ազին ծըռել վըզին,

Աչք է ձըզել մեր խորոզին...
Էն գող աղվեսն, ազին՝ ծաղիկ:

Մին էլ կանչեց տատըս պառավ.
Ամա՛ն, հասե՛ք, տարա՛վ, կերա՛վ...
Գըլխիս էս ի՞նչ փորձանք բերավ

Անտեր աղվեսն, ազին՝ ծաղիկ:

Ա՛յ իմ խորոզ, կարմի՛ր խորոզ,
Ման կուգայիր գոռոզ-գոռոզ.
Փետուրդ արավ ողջ դար ու փոս
Էն չար աղվեսն, ազին՝ ծաղիկ:

Աղվե՛ս, աղվե՛ս, փոքրիկ գագան,
Ոտներըդ կարճ ու խիստ վագան,
Շըներն ամեն քեզ չըհասան,
Ճարպիկ աղվես, ազին ծաղիկ:

1906

ԱՄՊՆ ՈՒ ՄԱՐԸ

Ամպը եկավ, նստեց սարին,
Նստեց սարի սուր կատարին:
— Լըսի՛, պապի՛, ասավ նրան,
Լավ օրերըդ անցան, կորան.

Խիստ սուկայի

Ցուրտ է գալի:

Ասավ, գնաց:

Մարը կամաց

Մտավ սիպտակ

Վերմակի տակ:

1907

ԼՈՒՍԱԲԱՑԻՆ (Ժողովրդական)

— Ծուղրուղո՛ւ.

Աքլորը զիլ կանչեց թառին.

— Ճի՛կ-ճի՛կ, ճի՛կ-ճի՛կ,

Զարթնեց մթնում ծիտը ծառին:

Ծուղրուղո՛ւ.

Խոսեց ծեգին երկրորդ բերան.

— Հո-հո՛, հո-հո՛,

Նախիրն արդեն հանդը տարան:

— Ծուղրուղո՛ւ.

Լույսը բացվեց երրորդ կանչին.

— Վո՛ւյ-վո՛ւյ-վո՛ւյ-վո՛ւյ,

Նստեց նանը տեղի միջին:

1907

ՓԻՍՈՆ

Փիսոն, փիսոն մլավան,

Թավրիզ թողեց, փախավ Վան,

Լեզուն թաթխան, երկար պոչ,

Ինչ որ ուզեց, ասին՝ ո՛չ:

Փիսուն գնաց գողեգող,
Փորը դատարկ, սիրտը դող,
Դունչը մեկնեց կովկիթին,
Շերեփն իջավ ճակատին:

1907

ՈՒՐԱԳ ՈՒ ՄՂՈՑ

Մի՛ լինի ուրազի պես,
Միշտ դեպի քեզ, միշտ դեպի քեզ,
Այլ եղիր սղոցի պես,
Մին դեպի քեզ, մին դեպի մեզ:

1907

ԿԱՆԱՆՉ ԱԽՊԵՐ

Է՛յ կանանչ ախպեր,
Է՛յ ճանանչ ախպեր,
Արի՛, քեզ հետ բե՛ր
Արևի շողեր.

Բեր անուշահոտ
Ծիլ, ծաղիկ ու խոտ,
Կարկաչուն վըտակ,
Երկինք կապուտակ,
Խատուտիկ հավքեր,

Զրընգան երգեր,
Գառների մայուն,
Խաղ, ուրախություն .
Է՛յ կանանչ ախպեր,
Է՛յ ճանանչ ախպեր:

1907

ԾՈՒՅԼ ԱՂՋԻԿԸ

Բանն ի՞նչ կանեն՝ կեղտոտ է,
Բամբակը կորիզոտ է,
Մետաքս պիտի, որ մանեն,
Մաստակ պիտի որ ծամեն,

Կտերը տիտիկ անեն,
Անցնողին մըտիկ անեն,
Ուտեն, խմեն,
Մթնի քնեն:

1907

ԿՈՌԻՆԿՆԵՐ

Կը՛ռ, կը՛ռ, կըռկըռան.
Կռունկները հա՛թռան.
Կռունկների թևի տակ
Եկավ գարուն մեր դռան:

1907

ԱՐԱԳԻԼ (Ժողովրդական)

Արագի՛լ, բարով եկար,
Հա՛յ, արագի՛լ, բարով եկար.
Դու մեզ գարնան նշան բերիր,
Մեր սրտերը ուրախ արիր:

Արագի՛լ, երբ գընացիր,
Դու մեզանից երբ գընացիր,
Հա՛ փըչեցին բուք ու բորան,
Ծաղիկները ամեն տարան:

Արագի՛լ, բարով եկար,

Հա՛յ, արագի՛լ, բարով եկար.
Բունըղ շինիր էն հին ծառին
Մեզ մոտ մնա ամբողջ տարին:

1907

ԾԻՏԸ

Հուռին գնաց բանջարի,
Բանջար չեղավ խոտ եղավ,
Խոտի տակին ծիտ եղավ,
Ծըլվըլալեն դուրս թռավ:

Ծիտը թռավ գերանին՝
Կանաչ խոտը բերանին:

1907

ՓՈՔՐԻԿ ԵՐԿՐԱԳՈՐԾ

Եկավ գարուն, եկան հավքեր,
Տաքցավ արև, գլգլան ջրեր,
Եկան վարի-ցանքի օրեր:
Կռունկն ամոլ արեցի,

Սագերն հորիք լրծեցի,
Ճնճղուկն հոտաղ վարձեցի,
Կաքավն հացվոր բռնեցի,
Արտ ունեի՝ վարեցի,
Ցորեն, գարի ցանեցի:

1908

ՔԱՄԻՆ

— Ո՛ւ-ն՛ ւ-ն՛ ւ...
Քամին է, քամին,
Տես անզգամին.
Բերան չունի՝ փրչում է,
Թներ չունի՝ թռչում է,
Ձեռքեր չունի՝ քաշում է,
Իմ փոքրիկին քրչում է:
Կորի՛, դու քամի,
Անպիտա՛ն քամի:

Մի՛ վախի, ջանի՛ կ,
Փեշըս պինդ բռնի,
Ես թող չեմ անի,
Քամին քեզ տանի:

1908

ԱՐՏՈՒՏԻԿ

Արտուտի՛ կ,
Նախշո՛ւն տոտիկ,
Իջնեն կալեր
Գողտիկ-մողտիկ,

Ընտրեն քարեր,
Ուտեն կուտիկ,
Կըծըվըվան
Կըլթիկ-կըլթիկ:

1908

ԳԵՏԱԿԸ

— Ո՛ւր ես վազում
Այդպես արագ,
Ա՛յ դու կայտառ,
Միրուն գետակ.

Կանգ առ, խաղանք
Էս ծառի տակ:

«Չէ՛, փոքրիկըս,
Գնամ պիտի.
Տե՛ս ջաղացը

Գյուղի մոտի,
Պետք է ուժ տամ,
Որ պըտըտի:

Ցածն էլ հովտում
Անուշահոտ

Ինձ են մնում
Ծաղիկ ու խոտ,
Հոգնած-ծարավ
Տավարն ու հոտ:

Սառն աղբյուրը

Բարձրը սարի
Դրանց համար
Է ինձ տալի
Իր զով ջուրը
Կըկըկալի:

Իսկ կամուրջի
Տակն էլ որ գա,
Կա լվացքը
Պատավ կընկա,
Պետք է լվամ

Քանի լույս կա:

Դե՛, տեսնո՞ւմ ես,
Մնա՛ս քարով,
Ճամփաս ցանած
Հազար գործով.

Դադար չունեմ
Ես մինչև ծով»:

1909

